

Border imag(e)naries

27.05.16 > 04.06.16

àngels barcelona-espai2

(c. Dels Àngels, 16, Barcelona)

Antje Ehmman & Jan Ralske, Harun Farocki, Miquel García, Ion Grigorescu,
Matteo Guidi - Giuliana Racco, IM Heung-soon, Oliver Ressler, Pedro G. Romero

Border imag(e)naries és una exposició col·lectiva organitzada per àngels barcelona per a LOOP Festival 2016. Les fronteres han adquirit un significat extremadament important i d'actualitat, conformant diverses identitats en diferents contextos que poden discórrer entre allò que demarquen les línies més simbòliques del pensament i la creació fins a les demarcacions geogràfiques i sociopolítiques. Les fronteres (en anglès, *borders*) poden ser àmpliament definides com a línies divisòries territorials, així com límits socioculturals, i es converteixen, de cada vegada més, en elements rellevants en allò que podria considerar-se com una lluita global pels recursos, ja siguin materials o intangibles. *Border imag(e)naries* reuneix una selecció d'obres a través de les quals podem pensar les fronteres com a llocs en què es duen a terme diverses lluites, així com elements a considerar a l'hora de reflexionar sobre les situacions sociopolítiques actuals i el seu significat simbòlic. Els artistes seleccionats per a aquesta exposició aborden el concepte de frontera de diferents maneres i deambulen pels límits socials marcats per les ficcions de la societat, passant per les fronteres conceptuals de la producció d'imatges fins arribar a les ruptures creades per les fronteres polítiques i geogràfiques i la seva relació amb la tan al·ludida seguretat i el poder sobirà.

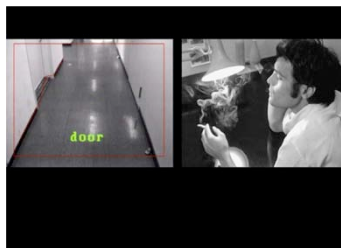
Pedro G Romero, *Los Banqueros*, 2012 (Entrada Archivo FX: *Oikonos*)

Video, color, so, 27' 47"

Interpretació teatral a càrrec de José Luis Ortiz Nuevo textos de Fernando Pessoa publicats a *El Llibre del Dessassosec* en relació amb *El Banquer Anarquista*.

Los Banqueros és un treball que forma part de *Archivo FX* creat per Pedro G Romero en el que un actor flamenc declama amb lleus moviments textos de Fernando Pessoa. *Archivo FX* es basa en un arxiu que Romero ha anat compilant des de 1999. En aquest arxiu hi ha més d'un miler d'entrades que lliguen la història (històries) d'iconoclàstia anticlerical a Espanya amb posicions internacionals de l'avantguarda moderna. Cada imatge o document iconoclàstic d'aquest arxiu es registra sota el nom d'un artista, moviment, institució o obra de l'avantguarda. *Archivo FX* interrelaciona allò aparentment irreconciliable. Per fer-ho, aquesta 'màquina arxiu' posa en moviment una reconfiguració dels elements constant: suspesa entre el 'centre' i les seves 'perifèries', és una xarxa variada de referències que evocuen un interminable procés de de- i re-contextualització. Pedro G. Romero

(Aracena, Huelva, 1964) viu i treballa Sevilla. És un artista polifacètic que ha desenvolupat una intensa activitat a través de múltiples disciplines: escultura, pintura, performance, teatre, guionatge, etc. a més d'exercir de crític d'art i literatura, editor, assagista i expert en flamenc. El tema central del seu treball és la reflexió i investigació al voltant de la imatge com a punt de resistència davant del temps, sigui un temps històric, psicològic o verbal. L'any 1986 tingué la seva exposició individual i el 1988 exposà *Magatzem d'idees* a la Fundació La Caixa, Barcelona. També ha realitzat exposicions individuals a Barcelona, Nova York o Milà, i a països com Brasil o Alemanya. Des de l'any 2000 treballa en els projectes d'*Archivo F.X.* i *Màquina P.H.*, que tenen com a material de treball la iconoclàstia i el flamenc, respectivament. La seva obra es troba a col·leccions com la del MACBA, la de la Fundació La Caixa, el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, el Museo de Bellas Artes de Àlava, la Diputación de Granda i el Centro Andaluz de Arte Contemporáneo.

Antje Ehmman & Jan Ralske, *Wie soll man das nennen, was ich vermisse?* (How shall I name what I am missing?), 2016

Vídeo instal·lació a dos canals HD, color, so, 12'

"Ens vam veure temptats d'aplicar el mètode de Harun a la seva pròpia obra, que ens proveïa de nombrosos exemples de portes en cinema, així com amb referències freqüents a motius relacionats: el llindar, la porta de la fàbrica, separació/connexió, empresonament/alliberació. Així, vam començar a indexar i editar totes les escenes de portes de l'obra de Harun i recercar el motiu general de 'porta'. Prest es va fer evident que no podíem pretendre fer un film de Harun sense Harun. En lloc d'això, vam acabar escrivint alguna cosa semblant a una carta d'amor a Harun – esperant mentrestant obrir algunes portes en el procés." Antje Ehmman, 2016.

Antje Ehmman és comissària, autora i artista resident a Berlín. Els seus projectes comissarials recents inclouen *Harun Farocki. Empatia* (amb Carles Guerra) a la Fundació Antoni Tàpies (Barcelona, 2016), *Harun Farocki, El que està en joc* (amb Carles Guerra) a l'IVAM (València, 2016), *Labour in a Single Shot* a la Biennal de Venècia 2015, *Haus der Kulturen der Welt* (Berlín, 2015), MUAC (Mèxic, 2014), Museu d'Art contemporani de Tel Aviv (Tel Aviv, 2013), entre altres; *Harun Farocki. 4 films from 1967-1997. An Homage* a àngels barcelona (2014); *Between Eye and Hand* a Hotel Pythagoras (Samos, 2012); *Serious Games. War – Media – Art* a Mathildenhöhe (Darmstadt, 2011), entre moltes altres. Els seus projectes artístics inclouen *How shall I name what I am missing?* (amb Jan Ralske, 2015), *War Tropes* (amb Harun Farocki), *X-Apartments Johannesburg* (amb Harun Farocki), *Feasting or Flying* (amb Harun Farocki), entre altres, i les seves publicacions recents són *Harun Farocki, El que està en joc* (amb Carles Guerra, IVAM 2016), *Harun Farocki, Empatia* (amb Carles Guerra, Colònia 2016), *Web Catalogue Labour in a Single Shot*, 2011-2014, *Harun Farocki. First Time in Warsaw* (amb Artur Liebhart, Varsòvia 2012), *Serious Games. War – Media – Art* (amb Ralf Beil, Ostfildern 2011). Jan Ralske, acadèmic/cineasta, nasqué l'any 1965 als Estats Units i acabà els seus estudis com a director de l'Acadèmia Alemanya de Cinema i TV a Berlín, on ha viscut gran part de la seva vida. A part de les seves pròpies reconegudes pel·lícules, que cartografiaven una memòria romàntica de política radical i temes d'immigració, ha treballat com a assistent de Farocki durant 20 anys i ha col·laborat amb els següents artistes: Monica Bonvicini, Armin Linke, el grup Stalker, David Levine i Atelier d'Architecture Autogérée, París.

àngels barcelona > focuses on the debate of contemporary culture and art practices

Pep Agut | Efrén Álvarez | Lúcia Coderch | Peter Downsbrough | Marcelo Expósito | Harun Farocki | Esther Ferrer | Joan Fontcuberta | Jeanno Gaussi | Ion Grigorescu
IM Heung-soon | Daniela Ortiz | Mabel Palacin | Tristan Perich | Jaime Pitarch | Jorge Ribalta | Pedro G. Romero | Mireia C. Saladrígues | Mireia Sallarès | Michael Snow
Richard T. Walker

Harun Farocki, *Aufstellung / In Formation*, 2005

Video DVD, b/n i color, sense so, 16'

Farocki mostra un collage d'estadístiques, pictogrames i gràfiques preses de fonts històriques i contemporànies que componen un resum esquemàtic de la immigració a la República Federal Alemanya. 'Els diagrames emprats per ajudar a representar els carros de la compra dels consumidors, el dèficit en les pensions o les migracions són anacrònics. Ens retornen a les al·legories polítiques del segle XIX.' A més, mitjançant aquesta estratègia composativa, Farocki du a terme una crítica conceptual que demostra 'la incapacitat de l'abstracció per commoure.' Des de 1967, Harun Farocki (Checoslovaquia, 1944 – Berlin, 2014) va dirigir i produir més de 120 pel·lícules i instal·lacions en què s'analitzava el poder de les imatges amb una originalitat, visió i serietat sempre renovades. En els seus ensenyaments i assajos, en revistes, llibres i exposicions, concebudes i produïdes juntament amb Antje Ehmann, Farocki exercí de crític, editor, teòric i comissari. El seu impacte i la seva influència en la cultura és simplement indiscutible. Farocki fou, i segueix sent, una figura dominant en la cultura contemporània, participant en biennals com la de Venècia i Sao Paulo, esdeveniments com la Documenta de Kassel (X i XII) i la Manifesta i exposicions en institucions arreu del món entre les quals destaquem el MOMA (NY), la Kunsthhaus Bregenz o el MUMOK de Wien. Recentment les seves obres han estat exposades a la Biennial de Venècia (2015), a l'IVAM de València (2016). La Fundació Antoni Tàpies de Barcelona que mostren una retrospectiva del seu treball durant el 2016.

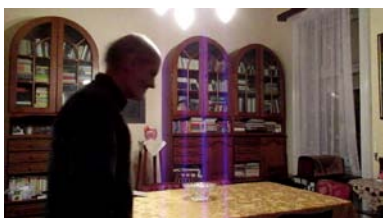

Miquel García, *Europa*, 2016

Vídeo mono-canal, color, so, 3' 44''

És un acte d'iconoclàstia sonora. L'acció consisteix a xiular amb un xiulet fins a l'esgotament mentre dos altaveus emeten l'himne d'Europa. Miquel Garcia proposa a través l'acció una reflexió sobre els límits, el caràcter simbòlic de la protesta i la seva capacitat de transformació davant les grans estructures institucionalitzades.

Miquel García (Barcelona 1975). Artista multidisciplinar, el seu treball explora les diferents línies d'investigació: la noció d'espai i territori, l'anàlisi d'estructures econòmiques i de poder i les teories contemporànies sobre història i identitat col·lectiva. Graduat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, finalitzà els seus estudis a la Cooper Union de Nova York. Ha realitzat diverses residències a El Ranchito (Matadero, Madrid), La Casa das Caldeiras (San Paulo), Dare Dare (Montreal), Chang Dong Art Studio a Seul (becat per la Unesco-Auschberg), a Axeneo7 (Quebec) becat pel Conca, a MCO arte (becat per la Fundació Joan Miró de Mallorca) i a Hangar, Barcelona. Ha exposat de forma col·lectiva al Centre Georges Pompidou de Paris, la Galeria Vermelho de São Paulo, La Sala d'Art Jove de la Generalitat (premi d'edició 2013), el Casino de Luxemburgo, Stampa, i a les Biennals de Mardin (Turquia), Turku (Finlàndia), Vic, Zamora i ALBIAC (Almera). Individualment ha presentat el seu treball al Centre Cultural de Noain, a la galeria àngels barcelona, a la Cooper Union (Nova York) i al Museu d'Art Modern de Tarragona. Com a docent ha impartit tallers amb joves a Medel·lín, Manizales, (Colòmbia), Bolívia, São Paulo, Palestina, Barcelona, Bilbao i Buenos Aires.

Ion Grigorescu, *Around the table*, 2015

Vídeo mono-canal, color, so, 2' 35''.

Amb *Around the table* Ion Grigorescu fa ús del seu eloqüent llenguatge poètic en què a través d'íntimes metàfores corporals investiga la relació entre el cos i la societat amb una interpretació ritualitzada i fenomenològica d'ambdós elements. De manera intel·ligent, aquesta peça ens proposa una percepció visual múltiple, aquella en què l'artista es mou al voltant d'un objecte fixe i, a continuació, dirigeix la nostra mirada cap a l'interior d'un altre objecte en el mateix espai, submergint l'espectador a una altra manera de veure, una manera diferent, sensorial i corporalment, de situar-se

al món. D'aquesta manera, ens ofereix una visió múltiple a través d'una experiència corporal. Ion Grigorescu, nascut l'any 1945 a Bucarest, on viu i treballa, és una figura emblemàtica de la performance i l'art conceptual a Romania. De cada vegada més reconegut pel seu paper a la resistència i l'art clandestí sota el totalitarisme comunista, és un precursor de l'art conceptual i un ús del cos performatiu com a mitjà artístic al país. Grigorescu ha fet una valuosa contribució a la formació d'una consciència crítica en perfecta sincronia amb el seu temps i autènticament universal en termes racionalista-discursiu, performatiu i artístic. L'any 2011 representà a Romania a la Biennial de Venècia i la seva obra ha estat exposada a institucions com el MoMA de Nova York, la Neue Galerie a Graz, Àustria, el Kunsthalle Fredericianum i la Documenta 12 a Kassel, la Biennial de Berlin, el Centre Georges Pompidou i la Tate Modern a Londres, entre d'altres. El Museu d'Art Modern de Varsòvia li dedicà la retrospectiva *In the Body of the Victim 1969-2008*, comissariada per Kathrin Rhomberg.

Matteo Guidi - Giuliana Racco, *Leish la'a? (Why not?)*, 2015

Vídeo HD + instal·lació pedres, color, so, 32' 5''

Leish la'a? (Why not?) és una peça de vídeo que forma part del projecte *The Artist and the Stone*, que reflexiona sobre la mobilitat, el desig, la ciutadania, la globalització i la restricció i que fou presentat a la Fundació Suñol entre novembre de 2015 i gener de 2016. El projecte parteix del doble moviment d'un subjecte (un artista-performer) i d'un objecte (un bloc de pedra de 22 tones) provinent d'un camp de refugiats a Cisjordània fins a Barcelona. Aquest treball vol explorar maneres en què persones que fan front a limitacions i restriccions a diari creen els seus propis mètodes, llenguatges i

formes d'expressió. Tots aquests aspectes ens conviden a reflexionar en com la migració i els estats temporals influeixen el país-hoste. Giuliana Racco (Toronto, Canadà. 1976). Matteo Guidi (Cesena, Itàlia. 1978). Des del 2008 tots dos artistes col·laboren de manera continuada. Guidi i Racco treballen en la intersecció entre l'art i l'antropologia investigant com els individus (o grups) gestionen la seva vida diària dins dels sistemes específics que tendeixen a objectivar-los. Reflexionen sobre mètodes imprevisibles de resistència quotidiana, provocada per una combinació de simplicitat i ingenuïtat. Se centren en els contextos que es consideren marginals o excepcionals, però en realitat anticipen

escenaris més comuns. Individualment i com a col·lectiu, han participat a exposicions, festivals i conferències en contextos internacionals: a la Virreina Centre de la imatge, la Fundació Suñol, Fabra i Coats, Arts Santa Mònica, el Goethe Institute de Barcelona, la Biennial de Valls, el Museo d'arte Moderna di Cagliari (It), DAAR Beit Sahour (PS), GalleriaPiù (It), el Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, el Centro de Cultura de España a Montevideo, Disseny Hub a Barcelona, Espacio AB9 a Múrcia, Faculdade de belas artes de cidade de Porto, Universitat de Barcelona, Escola Massana a Barcelona, Kunstuniversität Linz, Il vivaio del malcantone a Florència, Fondazione Pastificio Cerere a Roma, Double Room a Trieste, Galerija SIZ Rijeka, Museum of Modern and Contemporary Art Rijeka, Akademie der Künste der Welt Cologne, International Academy Of Art Palestine Ramallah, Artissima Lido - Turin Contemporary Art Fair, Galleria Civica Mestre, NotGallery a Nàpols, Fotomuseum Winterthur, Festival Loop a Barcelona, entre d'altres. Han participat en programes d'investigació i residència internacionals a Espanya (Hangar, Barcelona); Portugal (soft Control/The Technical Unconscious, O'Porto); Cisjordània (Campus in Camps/ DAAR Decolonizing Architecture Art Residency, Beit Sahour), Croàcia (Kamova, Rijeka), Israel (JCVA Jerusalem Center for The Visual Art, Tel Aviv), Itàlia (O', Milan; Fondazione Bevilacqua La Masa, Venècia), Luxemburg (Kulturfabrik, Esch-sur-Alzette). Han conduït tallers en diferents contextos, com escoles, universitats, presons o camps de refugiats.

IM Heung-soon, *Bukhansan*, 2015

Vídeo en alta definició, color, so. 26'.

Bukhansan és un nou vídeo d'IM Heung-soon que comença amb la cançó 'Carta no enviada' del primer àlbum de Kim Bok-ju, una dona que va fugir de Corea del Nord per treballar com a cantant a Corea del Sud. Aquesta obra constitueix una metàfora de l'angoixa, l'aflicció, la simpatia, la solitud i l'altra cara de la realitat d'una persona que se sosté a la frontera entre política, ideologia, vida i mort.

IM Heung-soon (Corea del Sud, 1969) és un artista visual i director de cinema que viu i treballa a Seul. Des de les seves primeres obres, centrades en la seva família de classe obrera, ha anat explorant les vides de persones que es troben en contextos marginals a nivell polític, social, econòmic i nacional. Les seves obres, tant polítiques com emotives, prenen forma de diferents mitjans, com fotografies,

instal·lacions, cinema i projectes artístics públics i de comunitat. La seva segona pel·lícula *Factory Complex* (2014), es va estrenar al Festival de Cinema Documental Wide Angle el 2014 a Busan i molts més festivals després d'haver obtingut el Lleó de Plata com Artista Novell a la 56a edició de la Biennial de Venècia (2015). Les seves obres han estat exposades, entre d'altres, al Centre Pompidou, París (2016), el Lincoln Center, Nova York (2016), àngels barcelona (2015), la Bienal de Venècia (2015), la Bienal de Gwanju (2002, 2004 y 2010), la Bienal de Sharjah (2015) y el MoMA PS1, Nova York (2015).

Oliver Ressler, *Emergency Turned Upside-Down*, 2016

Vídeo a un canal, alta definició, color, so, 15 ''.

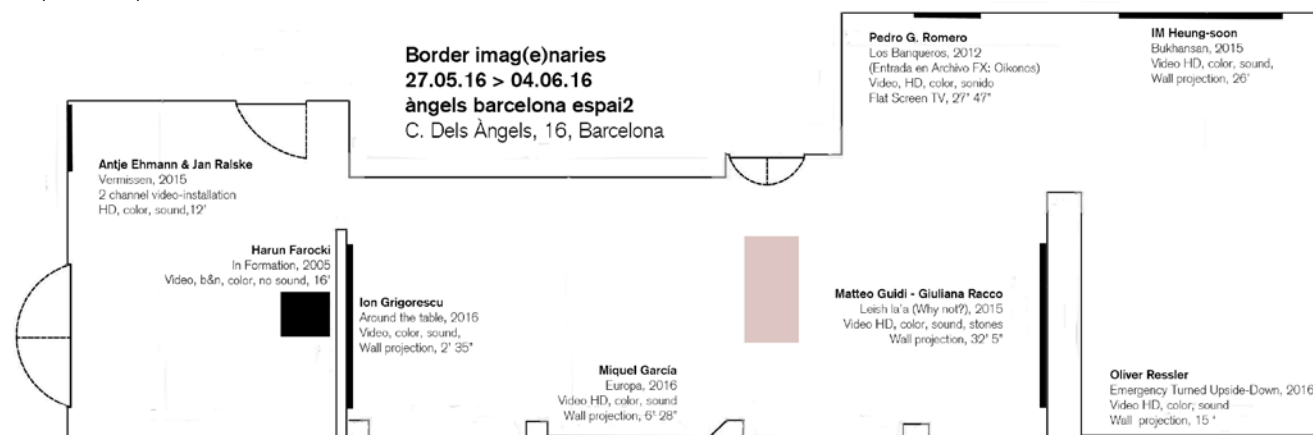
El nou film d'Oliver Ressler, *Emergency Turned Upside-Down*, confronta el discurs cínic i inhumà que anomena la presència de refugiats a Europa com a 'emergència', quan aquesta paraula s'hauria d'aplicar a la guerra, el terror i l'estrangulament econòmic que han forçat aquestes persones a fugir.

Emergency Turned Upside-Down s'estableix en la tensió que recorre la vida social actual: per una banda, el vast potencial imaginatiu d'un món sense fronteres i, per l'altra, una mesquina presó de nacionalitat i de les fronteres externes, internes i socials que comporta. El vídeo analitza fronteres

representant la seva funció quotidiana: administrant, calibrant i governant passatges de gent; dividint i parcel·lant diferents tipus d'immigrants i no-immigrants que depenen d'un fil de renta exprimit de treball infinit.

Oliver Ressler (Knittelfeld, Austria, 1970) viu i treballa a Viena i produeix instal·lacions, projectes a l'espai públic i pel·lícules sobre temes com l'economia, la democràcia, l'escalfament global, formes de resistència i alternatives socials. Ressler ha tingut més de 60 exposicions individuals, en institucions com Berkeley Art Museum, Estats Units; Platform Garanti Contemporary Art Center, Istanbul; Museum of Contemporary Art, Belgrad; Centro Cultural Conde Duque, Madrid; Alexandria Contemporary Arts Forum, Egipte; Wyspa Institute of Art, Gdansk; Lentos Kunstmuseum, Linz; i Centro Andaluz de Arte Contemporaneo - CAAC, Sevilla. Actualment està preparant exposicions individuals per a SALT Galata, Istanbul i MNAC - National Museum of Contemporary Art, Bucarest. Ressler ha participat en més de 300 exposicions grupals, incloent espais com el Museo Reina Sofia, Madrid; Van Abbe Museum, Eindhoven; MASSMoCA, North Adams, Estats Units; Centre Pompidou, París i les biennals de Sevilla (2006), Moscou (2007), Taipei (2008), Lyon (2009), Gyumri (2012), Venècia (2013), Atenes (2013, 2015) i Quebec (2014). Ressler és el primer guanyador del recentment establert Prix Thun per Art i Ètica el 2016.

Mapa de l'exposició:

àngels barcelona > focuses on the debate of contemporary culture and art practices

Pep Agut | Efrén Álvarez | Lúcia Coderch | Peter Downsbrough | Marcelo Expósito | Harun Farocki | Esther Ferrer | Joan Fontcuberta | Jeanno Gaussi | Ion Grigorescu | IM Heung-soon | Daniela Ortiz | Mabel Palacin | Tristan Perich | Jaime Pitarch | Jorge Ribalta | Pedro G. Romero | Mireia C. Saladrígues | Mireia Sallarès | Michael Snow | Richard T. Walker